

K. 513/66.
Korvó jún. 22. 1856

Ne vedd mellőzőnek, kedves barátom, hogy beseb leve,
ledre valamiret keiőbb válasszolok. Egy párskor már bele,
fogtam s mindig kivernek belőle, most harmadkor ket,
dek korra, s remélem, be is végerhesem.

Kedves fiatalok kütesébet örömmel értessem meg, s bítt,
ke vagyok a keresztanyagára; szeresett nődnök bízalmát
legrivesebb közzönnel fogadtam el. Remélem, hogy
kedves „Kovácsanyony” tekintésiva a tekintetemből,
fris egészségnek örövend, s kereszteltem a németet épen
egy „Sappement!” kiáltásra fogja egykor fakasztani,
mint bátyja. Isten szarsa meg s növelje derek jü,
lei öröme! A Loránt nevet én is magyarsok tudom,
harmadkor is egy epizódban valatol.

Küskke lehetnek versimre, nem a J. magasztala,
sors, hanem a határsérs, melyet egy anyai gyim,
gét kedélyre tőnek. Az én lysám — magam is nagy
értem — oly xordn! nincs abban az ifjúság leve, a
leglyraibb ad. érkemény — a vevelem, hiányzik abból.
Azért szermedesegnek tartom, ha ifjú és női kedélyet,
se alig hat, — s nem akarok fel a külf. fusár bír a,
látam, mely azt mondja, hogy versim olvasásának, „igen
igen józan elme, a letelőig ligadt kékly kívántatik.”
De ki lehet róla! Nem akarok több érkelmet fejteni ki,
mint van, s fő gondom az, hogy épen annyit, se több,
bes se kevesebb fejerték ki. Örvakodom oly foká,
sőt a letkesedésnek, hogy ne tudjam, mit beszéltek
és miért.

Egyébiránt Regull „magasztala” — mint ő ne,
vexi — szerintem egészen más kifogás ala' erik, mint
se véled. Az nem csupán néltanulás, az magasztalás.
A követelmények, bürmiók tegenek is — sőt a sem jogosíjják
fel az irélt, hogy elterjen a thigoru igazságától. En az
hitekem, így is többet adott, mint érdemelem. En
pedig nem szerénykedésből mondand, — mere jóformán

ismerelem a helyet, mit harai költőink közt elfogla-
lok. Tudom, hogy ikáimozau meghatalmatk gerindat
nére - Trínjivél Pesőfig - csaknem mindnyájau
termékesi könnyűség s termékenységben - lokau a
nyelv s költői dicis bajában. Ak én értémem
ama - félig süketült - törekvés: formát és tárgyat
örshangrásba köni - egészet alkotni. É tekintetben
tudom hogy ak régibb költőketünk - tudom, hogy én
itt még a kerők, ak törek közt állok. Érs J. Siski,
emelle, de úgy, mintha már én élettem volna a
merovábbat, s mintha ér én, melyre lépsem, egészem
sajátom volna. Oh nem! Minél jobban tárgyat lát,
kövünd, minél több műre mekkel ismerkedem meg
a világirodalomban: annál jobban meggyőződsem, mi
hiányzik a mi költőketünkből. Forma - nem jambus
és trochaeus - hanem ama benső forma, mely a
sárgygal csaknem aronos. Évézni kerítsem, mi ar,
a miben a meseret - Homertól Virangosig - egyek,
nek: bat külvölég - kor - neuresivégi söt - vörnyök
verins oly külvölégök. Érs a valamit megfogai,
magyar vörnyaink közt reproducálni vala törek,
vésem, s hogy nem egészen járvaan sörvön, mi,
sajja a legilletékerő tekintélyet egyhangú elis,
merése. De hánykor maradiam előképem meg?
hánykor artam törekéket az örshangró egész helyen!
Ar csak én tudom s értem.

Hogy Fregus a balladai műpabályokat csak
ak én balladainról vonsa volna el: ar se mond,
hasnám. É balladák legfőlebb csak magyarban
ajak, de én a formát nem szeresem, csak
asültesem magyar fődbe; söt tulajdonké, est
se én seveim: a magyar népköltészet már birt
balladakkal, melyek emat épraktakkal meglepő
hasonlatot mutatnak. "Megöletk egy legényt" -
"Jehér Látló" már mintant volyálkara.
Fregus sábes olvaromájgal birt a külvölég

ballada - irodalomban is - s teljes joggal által,
marchája nem az onnan elvont szabályokat.

Csupán leguoltró költeménye iudrius mosoly,
gátra, hogy an eröltörök az Egyi leány III tka,
karkát saphó - mérőkre hurni. Való, hogy van
némi hasonlat: de én elötem - a lengyel sán,
csod irván le; plüü

Magyar ei / lengyel // deli táncra / tendül
amar, ismeretes lengyel dalam lebegess: Busul /
a lengyel / kóna átkajogján - a nélkül, hogy a poss,
sivőa jorran ügyelem volna. Akirt majd így
seantálom:

Döngöny / jüjöt // pálosája / nyitva
kiz sorab - lakkal // kivilágo - síwa -
majd meg így:

Magyar öt / a lengyel // siveisen / társja
új is - / merőse // régi jóba / rászja.
azt tudom, hogy a mondott lengyel dalam okirint
régij énekelhető. -

De elég is legyen már magauról. Gyulai
oly szerék ember, hogy nekem meg egy sora se
irt, mióta kús van. Germekeimről megem,
lekerest, küldött volna cecrebeset: de nekem
egy jókat se irt. A krónikaoltnak meg,
monkám iteneset. Könnitesek.

Egértegem túszerő: de a mióta egy se hall
gat. Valami kompulszaj jó ream, unihelyt
a kúre fexirami akarom. A haricubadi orvosom
nem javallja sém nem merem elerire megkísér,
sém. Elj bawgút, kedves barátom, s fogadd
kedves wáddal s a tieiddel együtt lezárve
üdvözlésemet!

igaz barátod
Aranylánc

U. i.

Egyetlen versen van kény: bizonyos „pattó”,
gó darsyluol, melyet a népkönyvbe arék
nem adol, mert nem a népkönyv köztiségevel
valók. A „Pesti Naplóba” karsam, ková'
ex évben még semmit se küldözsem. Kövkinb
november 6. kemény li. urat és add át a
verset.

